

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 911/2021
15.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Гордане Комненић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Божидар Станисављевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3830/20 од 01.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 15.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3830/20 од 01.10.2020. године, у ставу првом изреке, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3830/20 од 01.10.2020. године, у ставу првом изреке.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 14152/18 од 06.11.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде нематеријалне штете због неоснованог лишења слободе исплати износ од 1.000.000,00 динара. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужена да му на досуђени износ из става првог изреке исплати још 2.828.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете због неоснованог лишења слободе, као и захтев за исплату материјалне штете у износу од 19.500,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 46.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3830/20 од 01.10.2020. године, ставом првим изреке, одбијене су жалбе странака и потврђена је првостепена пресуда у ставу првом изреке и делу става другог изреке у коме је одбијен, као неоснован, тужбени захтев за исплату нематеријалне штете преко досуђеног износа, за износ од 2.828,000,00 динара. Ставом другим изреке, првостепена пресуда је преиначена у преосталом делу става другог изреке тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете исплати износ од 19.500,00 динара. Ставом трећим изреке,

преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде тако што је обавезана тужена да тужиоцу на име трошкова поступка исплати износ од 36.750,00 динара. Ставом четвртим изреке, одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11... 18/20).

Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 404. ЗПП утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против става првог изреке другостепене пресуде, као о изузетно дозвољеној.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите (наканада нематеријалне штете због неоснованог лишења слободе у периоду од 16.01.1995. године до 31.10.1995. године), начин пресуђења и разлоге за делимично усвајање тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку. О овом праву тужиоца судови су одлучили правилном применом материјалног права, у складу са правним схватањем Врховног касационог суда израженим у одлукама са захтевом као у овој правној ствари, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке. Ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке судова, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Испитујући дозвољеност ревизије изјављене против става првог изреке другостепене пресуде применом члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Тужба у овој правној ствари поднета је 10.09.2018. године, а вредност предмета спора побијаног потврђујућег дела правноснажне пресуде износи 2.828.000,00 динара (1 евро = 118,2951 динара).

Како вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужиоца у потврђујућем делу није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић